

PHILIP REEVE
ZASLEPENÉ
VOJSKÁ

COC
BOO

Zaslepené vojská

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na

www.cooboo.sk

www.albatrosmedia.sk

Philip Reeve

Zaslepené vojská – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všetky práva vyhradené.

Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

PHILIP REEVE

ZASLEPENÉ VOJSKÁ

Z angličtiny preložil Jozef Klinga

COO
BOO

Text copyright © Philip Reeve, 2006
Cover illustration © Ian McQue, 2018
Cover illustration reproduced by permission of Scholastic Ltd
Translation © Jozef Klinga, 2020

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-1794-6
ISBN e-knihy 978-80-566-1847-9 (1. zverejnenie, 2020) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-566-1848-6 (1. zverejnenie, 2020) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-566-1846-2 (1. zverejnenie, 2020) (ePDF)

*Pre Sarah
(ako vždy),*

*pre Kirsty a Holly
(samozrejme)*

*a pre Sama, Toma a Edwarda
(jedného dňa).*

*Ach, láska. Zostaňme verní,
ty mne a ja tebe! Ved' svet náš, zdá sa,
nám pri nobách leží sťa snová spása,
taký mnohoraký, taký nový, taký nádherný,
a pritom nepozná radosť, lásku ani lúč slnečný,
ani istotu, ani pokoj, ani liek, čo bolesť mierni,
a my dvaja tu stojíme ako na potemnej pláni
zmietaní zmäteným nárekom boja a bezmoci,
tam, kde sa zaslepené vojská kántria za noci.*

Matthew Arnold, *Doverská pláž*

TIGRIE KOMÁRE NAD ZAGWOU

Theo putoval už od východu slnka. Najprv po strmých cestách, chodníkoch a cestičkách, ktoré vyšliapali ovce, potom po horských svahoch pokrytých posúvajúcimi sa kameňmi a nakoniec sa vyštveral na holú stráň, kde sa pridržal puklín a dier medzi modrými tieňmi. Keď vyliezol na vrchol hory, slnko už mal vysoko nad hlavou. Doprial si prestávku, aby lapil dych a napil sa vody. Vôkol neho sa chveli pohoria za závojmi teplého vzduchu, ktorý sálal z rozpálených skál.

Opatrne sa posúval centimeter po centimetri až k úzkemu výčnelku, ktorý vytrčal z vrcholu hory. Vľavo aj vpravo sa rútili holé útesy tisíce metrov do mora špicatých skál, stromov a rozpenených bielych potokov. Zo skaly sa uvoľnil jeden kameň a padal – nekonečne dlho, akoby nikdy nemal dopadnúť. V dialke pred sebou Theo nevidel nič, iba holé nebo. Vystrel sa, zhlboka sa nadýchol, prebehol pár posledných metrov skaly a vrhol sa z okraja.

Padal a padal, rútil sa dolu, okolo sa mihali hory a nebo a opäť hory a nebo. Ozvena jeho prvého výkriku sa odrážala v tichu a potom už nepočul nič okrem svojho rozbúšeného srdca a svišťania vetra okolo uší. Vietor si ho prehadzoval ako loptičku na dlani, a keď sa Theo vynoril z tieňa útesu v slnečnom svetle, zazrel pod sebou – ďaleko pod sebou – svoj domov, statické mesto Zagwa. Od-

tiaľto zhora vyzerali medené kupoly a pomalované steny domov ako hračky. Vzducholode, ktoré vyletovali a vracali sa do prístaviska, vyzerali ako okvetné lupene unášané vetrom a rieka pod nimi sa kľukatila hlboko na dne rokliny ako strieborná stuha.

Theo láskyplne nasával pohľady, dokým ich nezakryl horský masív. Bývali časy, keď veril, že do Zagwy sa už nikdy nevráti. Vo vojenskom tábore Zelenej búrky mu vštepovali, že láska k domovu a rodine je luxus, aký si mladý vojak nesmie dovoliť – niečo, na čo musí zabudnúť, ak chce zohrať svoju rolu vo vojne o svet, ktorý sa má opäť zazeleniť. Neskôr, v zajatí otrokára na palube plťového letoviska Brighton, opäť sníval o domove. Nemyslel si však, že by ho jeho rodina po návrate privítala s otvorenou náručou. Predsa len, boli to staromódni antimobilisti, a keď zatvoril oči, živo si predstavoval, ako mu na prahu domova vyčítajú, že je navždy vyvrheľom, lebo sa pridala k Zelenej búrke a zradil všetko, čo je jeho rodine sväté. A napriek tomu všetkému bol teraz tu, vysoko nad africkými kopcami a údoliami. Spomienky na mesiace prežitie na severe sa mu teraz zdali neskutočné, akoby patrili niekomu inému.

Kým padal, napadlo mu, že za všetko vďačí Wren. Wren, tomu nezvyčajnému, odvážnemu dievčaťu so zmyslom pre humor, ktoré spoznal v Brightone medzi otrokmi spoločného pána. „Vráť sa k mame a otcovi,“ radila mu, keď spolu ušli. „Stále ťa ľúbia a privítajú ťa s otvorenou náručou, na to dám krk.“ A mala pravdu.

Naľavo od Thea preletel vyľakaný vták a pripomenul mu, že sa nachádza vo vzduchu nad morom nepriateľsky vyzerajúcich skál a závratnou rýchlosťou sa rúti k ich ostrým špičkám. Potiahol za motúz a roztiahol veľkého

šarkana, ktorého mal pripevneného remeňmi k chrbtu. Víťazoslávne zvýskol, keď sa vzduch zaprel do plachty, šarkan sa mykol nahor a Theo rýchly pád sa lusknutím prsta premenil na ladné plachtenie. Rev vetra zamrel a nahradili ho jemnejšie zvuky: šepot širokých panelov hodvábu pieskovej farby, vrzganie povrazov a bambusovej výstuže.

Keď bol Theo mladší, často chodieval so svojim šarkanom sem hore a smelo pokúšal osud na vzdušných prúdoch a termikách. Robilo to veľa Zagwančanov. Odkedy sa pred pol rokom vrátil zo severu, so závišťou v očiach občas sledoval farebné siluety nad mestom na pozadí hôr, ale neodvažoval sa k nim pridať. Mal pocit, že sa na severe veľmi zmenil. Cítil sa starší než jeho rovesníci, a napriek tomu sa ich hanbil. Hanbil sa za všetko, čím bol mimo domova: pilotom dvojjažky, zajatcom a otrokom. Lenže dnes ráno boli všetci oblační jazdci v citadele, aby sa na vlastné oči pozreli na cudzincov. A keďže Theo vedel, že bude mať celé nebo nad mestom len pre seba, vyskočil z postele s nesmiernou túžbou konečne si zalietat.

Plachtil vo vetre sťa sokol a sledoval, ako sa jeho tieň kĺže po slnkom zaliatych oporných pilieroch hory. Skutočné sokoly, ktoré leteli pod ním, si ho všimli, až keď popri nich presvišťal, a s prekvapeným a pobúreným škrekotom sa pratali z cesty tomuto štíhlemu mladému černochovi s čudnými tuhými krídlami, ktorý sa im votrel do ich žíva.

Theo zakrúžil a želal si, aby ho Wren videla. Lenže Wren bola veľmi ďaleko, cestovala v otcovej vzducholodi po Vtáčích cestách. Po tom, ako utiekli zo Siedmeho neba, poletujúceho paláca primátora Brightonu, a pristáli na palube mobilného mesta Kom Ombo, pomohla

Wren Theovi nalodiť sa na nákladnú vzducholod'. Kým sa vzducholod' v prístavisku pripravovala na odlet, rozlúčili sa a Theo ju pobožkal. A hoci Theo už predtým bozkával iné dievčatá – a niektoré boli oveľa krajšie než Wren –, tento bozk mu utkvel v pamäti. Spomienka naň sa mu nečakane vracala vo chvíľach ako táto. Keď ju pobožkal, vytratil sa z nej všetok smiech, sarkazmus a irónia. Zvážnela, roztriasla sa a stíchla, akoby sa z celej sily započúvala do niečoho, čo malo jeho ušiam zostať skryté. V tej chvíli jej chcel vyznať lásku a navrhnúť jej, aby odletela s ním – lenže Wren si robila veľké starosti o svojho otca, ktorý trpel akýmisi záchvatmi, a strašne sa hnevala na svoju matku, ktorá oboch opustila a spadla aj so Siedmym nebom do púšte, takže Theo mal pocit, že sa to jednoducho nehodí. V poslednej spomienke na Wren si vybavoval, ako sa obzrela, keď sa jeho vzducholod' vzniesla k nebu, ako mu máva a scvrkáva sa, až mu úplne zmizla z očí.

Pol roka! Prešlo už pol roka... Bol najvyšší čas, aby na ňu prestal myslieť.

A tak na chvíľu nemyslel vôbec na nič, len sa kĺzal so šarkanom a plachtil na samopašnom vetre, poletoval západne od hory nad Zagwou – zelenej hory, nad ktorou prúdili dlhé hmlové hady z klenby oblačného lesa.

Pol roka. Svet sa za ten krátky čas stihol veľmi zmeniť. Náhle, roztrasené zmeny, ako uvoľnenie nahromadeného tlaku pod tektonickými doskami, ktoré sa celé roky vojny medzi Zelenou búrkou a mobilistami posúvali a treli o seba. Stopárka Fangová tam už nebola, to bola najdôležitejšia zmena. V Nefritovej pagode teraz sedel nový vodca. Generál Naga, ktorý mal povest' krutého muža. Jeho prvým činom na pozícii vodcu bolo zatlače-

nie *Traktionstadtgesellschaftu*, zoskupenia germánskych obrnených mobilných miest, až k Hrdzavej mokrine a roztrieštenie slovanských miest, ktoré celé roky ohľadávali severnú hranicu územia Búrky. Lenže potom, na počudovanie celého sveta, odvolal generál svoju vzdušnú flotilu a vyhlásil dočasné prímerie. Z krajín Zelenej búrky sa začali ozývať hlasy o tom, že generál udelil amnestie politickým väzňom a zrušil hneď niekoľko prísnych zákonov svojich predchodcov. Dokonca sa povrávalo, že Naga hodlá úplne rozpustiť Búrku a vzkriesiť bývalú Antimobilistickú ligu. A teraz vyslal do Zagwy delegáciu, ktorá mala viesť mierové rozhovory s kráľovnou a radcami – delegáciu na čele so svojou manželkou, Lady Nagou.

Práve kvôli návšteve delegácie v Zagwe vyliezol Theo pred svitaním z postele a aj so svojím starým šarkanom sa vyšplhal na vysoké končiare nad mestom. Rozhovory sa mali začať práve dnes a jeho otec s mamou aj sestrami už odišli do citadely, aby skúsili aspoň letmo zazrieť cudzincov. Zmocnilo sa ich vzrušenie a nádej. Zagwa sa odštiepila od Antimobilistickej ligy, keď sa moci chopila Zelená búrka, lebo jej kráľovnú pobúrila doktrína totálnej vojny a vojská oživených mŕtvol. Ale teraz (ako sa do počul Theov otec) navrhuje generál Naga uzatvoriť formálny mier s barbarskými mestami a dokonca sa zdalo, že je pripravený rozobrať Stopárov Zelenej búrky. Keby to naozaj urobil, Zagwa a ostatné africké statické mestá by sa možno opäť pridali k obrane zelených plôch sveta. Theov otec neochvejne trval na tom, aby sa jeho žena i deti zúčastnili tejto udalosti, ktorá sa nepochybne zapíše do dejín, a pravdupovediac chcel na vlastné oči zazrieť Lady Nagu, o ktorej sa preslýchalo, že je mladučka a krásna ako obrázok.

Lenže Theo už videl dosť, aby vedel, čoho je Zelená búrka schopná, a neveril žiadnemu zo slov, ktoré z úst vypustil Naga či jeho vyslanci. Preto si poletoval nad mestom a plachtil vzduchom zaliaty zlatým africkým slnkom, kým sa celá jeho rodina nahrnula do záhrad okolo citadely, a myslel na Wren.

A potom pod sebou zaregistroval pohyb tam, kde by sa nič hýbať nemalo – nič okrem vtákov –, a to, čo uvidel, bolo na vtákov priveľké. Siluety sa vynárali z bielej hmly nad lesom oblakov. Dve drobné vzducholode s gondolami pomalovanými žltými a čiernymi pruhmi, takže zhora vyzerali ako čmeliaky. Ich malé gondoly a aerodynamické kryty motorov Theo okamžite spoznal, keďže sa počas výcviku v Zelenej búrke musel naučiť naspamäť modely a nátery všetkých nepriateľských vzducholodí. Boli to cosgrovské tigrie komáre, ktoré využívali mestá *Traktionstadtgesellschaftu* ako bojové bombardéry.

Čo však robia tu? Theo jakživ nepočul, že by *Traktionstadt*y vysielali vzducholode do Afriky a už tobôž nie tak ďaleko na juh, kde ležala Zagwa.

Vtom pochopil: *Prilákali ich klebety*. Rakety, ktoré sa v držiakoch pod gondolami zablysli ako vytasené čepele dýk, sa zakrátko znesú na kupolu citadely, v ktorej sa nachádza Nagova manželka. Kde sa nachádza i kráľovná Zagwy. Kde je aj Theova rodina.

Musí ich zastaviť.

Zvláštne, s akým pokojom sa mu tieto myšlienky preháňali hlavou. Ešte pred chvíľou si vychutnával ticho, kúpал sa v hrejivých slnečných lúčoch, nasával do pľúc svieži horský vzduch, a teraz pravdepodobne zomrie – i tak sa mu všetko zdalo prirodzené, akoby to patrilo k dnešnému ránu rovnako ako vietor a slnko. Naklonil

jeden roh šarkana a klesol k druhému tigriemu komárovi. Piloti si ho zatiaľ nevšimli. Tigrie komáre boli dvoj-pilotné stroje a Theo pochyboval, že by sa obaja piloti mali na pozore pred hrozbou zhora. Šarkan ho niesol čoraz bližšie, až nakoniec videl, ako sa z krytu motora od-lupuje náter. Veľké kormidlovacie lopatky zdobí symbol *Traktionstadtgesellschaftu*: zaťatá päšť v oceleovej rukavi-ci, ktorá trčí z ozubeného kolesa. Theo sa pristihol pri tom, ako takmer obdivuje drzosť týchto pilotov, ktorí vo svojich nezameniteľných a nezamaskovaných vzducho-lodiach zaleteli tak hlboko do územia antimobilistov.

Zaklonil horný roh šarkana a zostal visieť vo vzduchu, presne ako sa to naučil v detstve, keď so svojimi spolu-žiakmi plachtil na termikách nad jazerom Liemba. Ten-toraz však nepristál na pokojnej vodnej hladine, ale na tvrdom, oblom plášti vzducholode. Zdalo sa mu, že do-padol príliš hlučne, ale povedal si, že piloti v gondole cez rev veľkých motorov aj tak nič nepočujú. Vymanil sa z popruhov svojho šarkana a pokúsil sa ho zastrčiť pod laná napnuté na povrchu plášte, ale vietor sa zaprel do jedného rohu a Theo ho musel pustiť, aby ho šarkan nestr-hol so sebou. Zubami-nechtami sa držal lán a bezmocne sledoval, ako mu poryv vetra odniesol šarkana z kormy.

Theo prišiel o svoju jedinú únikovú cestu, ale kým by nad tým stihol dlhšie rozmýšľať, otvoril sa vedľa neho prielez, vynorila sa z neho hlava v koženej helme a vy-treštila na mládenca oči za dymovými sklami leteckých okuliarov. Theo sa vrhol dopredu, schmatol pilota a obaja spadli cez otvor, kotúľali sa po krátkych schodoch a nako-niec tvrdo dopadli na kovový mostík medzi dvoma ply-novými komorami vzducholode. Theo sa pozviechal, ale pilot zostal nehybne ležať v bezvedomí. Nebol to muž,

ale žena, a Theo ju podľa výzoru odhadoval na Thajčanku či Laosanku. Theo jakživ nepočul, že by ľudia z východu bojovali za *Traktionstady*. A napriek tomu pred ním teraz jedna z nich leží v jednej z ich vzducholodí, odetá v ich nezameniteľnej uniforme a jej spoločník nadvádza raketami vyzbrojený stroj priamo k Zagwe.

Bola to záhada, ale Theo nemal čas lúštiť ju. Zapchal letkyňi ústa svojou šatkou, strhol jej z opaska nôž a odrezal siahu lana zo siete okolo plynových vakov, ktorým jej pripútal zápästia k zábradliu kovového mostíka. Kým súkal posledný uzol, prebrala sa, začala sa vrtieť a prebodla ho pohľadom spoza puknutých sklíčok okuliarov.

Nechal ju zvijsť sa na zemi a ponáhlal sa po mostíku k rebríku. Zliezol po ňom do tieňa plynových vakov. Rev motorov okolo neho burácal a vytesnil všetky tlmené nádavy, čo sa ozývali zhora. Keď zoskočil do gondoly, oslepilo ho ostré svetlo spoza okien. Zažmurkal a uvidel pilota, ktorý stál pri palubnej doske chrptom k Theovi.

„Čo to bolo?“ spýtal sa muž v aersperante. (Aersperanto? Bol to síce spoločný jazyk používaný v oblakoch, ale Theo si myslel, že v *Traktionstadtoch* sa hovorí po nemcky...)

„Vták?“ spýtal sa pilot, urobil niečo na palubnej doske a otočil sa. Ďalšia tvár z východu. Theo ho pritlačil k bočnej stene a priložil mu na krk nôž.

Vonku sa spoza horského výbežku vynorilo kráľovské mesto. Posádka tigrieho komára letiaceho popredu, ktorá netušila, čo sa deje na palube jej sesterskej vzducholode, naklonila kormidlovacie lopatky a začala krúžiť k citadele.

Theo vtlačil pilota do kresla a načiahol sa za gombíkmi a páčkami na vysielacke. Bola navlas rovnaká ako prí-

stroj, ktorý používal na palube dvojnažky, keď slúžil v Zelenej búrke. Zreval do mikrofónu: „Zagwa! Zagwa! Útočia na vás dve vzducholode!“ Vzápätí chvatne dodal: „Som v tej zadnej!“ lebo k oblohe vyleteli strely protiletectkej obrany, vybuchovali všade vôkol neho a šrapnely rachotili po trupe obrnenej gondoly a pršali na okenné sklá.

Pilot využil príležitosť a skúsil sa brániť – vyskočil z kresla a vrazil Theovi hlavou do brucha ako nasrdený býk. Theovi vypadol mikrofón z ruky a pilot mu vytrhol nôž. Vzápätí vytryskla krv, Theo sklopil zrak a zisťoval, že patrí jemu. Pilot ho opäť bodol a mládenec zreval od strachu a bolesti. Pokúsil sa vyraziť pilotovi čepel'. Cívil na zúrivú, zvrátenú tvár svojho protivníka a ani si nevšimol, že vzducholod', ktorá letela popredu, zmizla v červeno-žltých ohnivých jazykoch. Tlaková vlna ho zastihla nepripraveného, roztrieštila všetky okná gondoly naraz. Trosky vrážali do trupu a roztriasli celú vzducholod'. Odtrhnutá čepel' vrtule prešla gondolou ako horúci nôž maslom. Pilota vytrhol podtlak z obrovskej trhliny na mieste, kde bola ešte pred chvíľou bočná stena, a Theo si všimol iba jeho vytreštené oči, ktoré tomu nemohli uveriť.

Theo sa dotackal k vysielateľke a schmatol rozhojdaný mikrofón na kábli. Netušil, či ešte funguje, ale aj tak doňho reval, až kým sa mu hlava nezatočila od vyčerpania, strachu a straty krvi. Posledné, čo počul, kým sa zviezol na dlážku, boli hlasy, čo mu oznamovali, že pomoc už je na ceste. Z citadely stúpali dva stĺpy dymu. Nad nimi sa zagwanské letecké jednotky šplhali k zlatému nebu ako modré vážky.

SRDCOVÉ ZÁLEŽITOSTI

Wren Natsworthyová
 VZDL Jenny Haniverová
 Peripatéciapolis
 24. apríl 1026 M. E.

Milý Theo,

dúfam, že Ťa život v Zagwe neubíja. Ak áno, hádam Ti deň spestria tieto riadky. Napadlo mi, že si sadnem a napíšem Ti list, ako sa patrí, aby som Ti porozprávala, čo porábam. Ani sa mi nechce veriť, že už je to tak dávno... Akoby to bolo len včera – Brighton, Siedme nebo, mama...

Krátko po Tvojom odchode do Zagwy od nás odišiel aj profesor Pennyroyal. Má priateľov na palube ďalších miest a zostane u niektorých z nich – či skôr ich bude vyciciavať ako kliešť, lebo z vraku Siedmeho neba si nič nezobral, iba oblečenie, ale to bolo príliš extravagantné na to, aby zaň niečo dostal na tržnici v Kom Ombe. Takmer mi ho bolo ľúto. Napokon, pomohol nám dostať sa až do Kom Omba a potom tamojším lekárom píliť uši, dokým sa nakoniec nepostarali o ocka zadarmo. Myslím si však, že bude v poriadku (Pennyroyal, nie ocko). Prezradil mi,

že chystá novú knihu, tentoraz o boji v Brightone a nad ním. Slúbil mi, že si nebude vymýšľať, najmä o Tebe a o mne, no podľa mňa ide len o ďalší z jeho sľubov, čo mu vyfučia z hlavy, len čo si sadne k písaciemu stroju.

Aj ocko je v poriadku. Lekári v Kom Ombe mu predpísali akési zelené tabletky, ktoré mu zmierňujú bolesť, a od tej príšernej noci v Siedmom nebi nemal ani jeden záchvat. Tak nejako sa mi ale zdá strašne starý a strašne smutný. Kvôli mame, ako inak. Fakticky ju ľúbil aj napriek jej povahe. Keď je bez nej a ani len nevie, či je živá alebo mŕtva, nesmierne sa znepokojuje, hoci sa snaží byť statočný.

Dúfala som, že len čo sa bude cítiť lepšie, bude ma chcieť odvieť rovno domov do Anchoraga vo Vinlande, ale ani to nespomenul. A tak cestujeme po Vtáčích cestách, už sme videli pekný kus sveta a sem-tam obchodujeme – väčšinou so starožitnosťami a Startechom, ale sú to samé neškodné veci, nie ako tá hnusná Plechová kniha! Darí sa nám celkom dobre, dosť na to, aby sme našej Jenny dali novučičký náter a zaplatili generálnu údržbu jej motorov. Premenovali sme ju späť na Jenny Haniverovú, lebo tak sa volala, kým ju profesor Pennyroyal pred rokmi šlohol mame a ockovi. Najprv sme sa báli, či si tým nepodkúrimo pod zadkom, ale podľa mňa si už nikto nepamätá, že presne tak sa volala stará vzducholod' Stopárky Fangovej, a keby aj, tak to majú v paži.

Už si počul o prímerí? (Vždy som si vpravala, že generál Naga je správny chlap. Keď nás zajala

Búrka v Siedmom nebi, jeho vojaci do mňa chceli štuchať puškami, ale Naga ich zabriakol. Je fajn vedieť, že nový vodca Búrky zaujal pevné stanovisko k takémuto podpichovaní.) Ale k veci – všetci sa tešia z prímeria a dúfajú, že vojna sa skončila. A ja tiež.

Na život vzdušnej obchodníčky si zvykám celkom ľahko. Keby si ma videl, povedal by si si, že som sa zmenila na nepoznanie. Dala som si ostrihať vlasy podľa najnovšej módy, trošku nakrivo, aby sa mi vlasy končili pod bradou na jednej strane, ale už nad uchom na druhej. Nechcem znieť márnivo, ale vyzerám neskutočne svetaznalo, hoci občas mám pocit, akoby som stála na naklonenej rovine. Mám aj nové čižmy, nad kolená, a kožený kabát – nie taký ten dlhý, aký nosí ocko a ostatní letci zo starej školy, ale halenu lemovanú červeným hodvábom a zašpicatenými dolnými okrajmi, ktorým sa hovorí chlopne či klapne, či tak nejako. A práve teraz sedím v kaviarni za leteckým prístavom tu v Peripatéciapolise a až do špiku kostí si pripadám ako pravá letkyňa a užívam si, že som na palube mesta. Nikdy som si nevedela poriadne predstaviť, ako to vyzerá v ostatných mestách, lebo som vyrastala v ospalom starom Anchoragi, no teraz, keď trávim polovicu času na ich palubách, zisťujem, že som sa do mobilných miest zaľúbila – do ľudí v nich, do zbonu, do toho, ako sa im od motorov chvejú chodníky, akoby celý Peripatéciapolis bolo jedno veľké, živé zviera.

Čakám na ocka, ktorý sa vyviezol výťahom na jedno z horných poschodí, aby zistil, či tunajšie

lekárne nemajú na sklade lepšie tabletky než tie, čo mu predpísali v Kom Ombe. (Pravdaže nikam ísť nechcel, ale nakoniec sa mi ho predsa len podarilo prehovoriť. Som dobrá, čo?) A ako si tu tak sedím, spomenula som si na teba, ako takmer každý deň, a povedala som si...

Toto je nanič, rozhodla sa Wren. Pokrkvala hárok papiera a odhodila ho do neďalekého odpadkového koša. Už sa stihla naučiť triafať. Theovi už napísala dvadsať listov, no ani jeden mu zatiaľ neposlala. Na Vianoce mu poslala pohľadnicu, lebo hoci nebol Theo nijako mimoriadne nábožensky založený, predsa len žil v kresťanskom meste a pravdepodobne oslavoval s jeho obyvateľmi všetky zvláštne staré sviatky a vyznával domáce tradície. Ibaže okrem prostého *Veselé Vianoce a Šťastný nový rok* a zopár riadkov o tom, ako sa jej vodí a ako sa má ocko, mu nenapísala už nič.

Problém bol v tom, že Theo na ňu určite už dávno zabudol. A aj keby si na ňu spomenul, stopercentne by ho nezaujímali jej šatník či frizúra. A to, ako sa rozplýva nad mestským životom, by ho skôr vyviedlo z miery, lebo bol zarytý antimobilista.

Lenže Wren naňho nevedela zabudnúť. Nemohla. Na jeho statočnosť v Siedmom nebi. Ani na bozk na rozlúčku v prístavisku v Kom Ombe, keď sa im pery dotkli medzi všetkou tou takelážou zafúľanou od oleja, horami motorových spojok, hundrajúcimi robotníkmi v prístavisku a vrčiacimi motormi. Bol to Wrenin prvý bozk v živote. Vlastne nevedela, ako na to – nebola si istá, kam má dať nos, a keď do seba narazili zubami, príšerne sa zľakla, že všetko robí zle. Theo sa len zasmial a povedal,

že bozkávanie je naozaj komická záležitosť, a Wren odvetila, že s trochou cviku to hádam bude mať zakrátko v malíčku, lenže vtom už kapitán Theovej vzducholode zakričal: „Všetci na palubu!“ a začal uvoľňovať kotevné svorky svojho plavidla a už nezostal čas...

Odvtedy prešlo šesť mesiacov. Theo jej raz napísal a jeho list sa k Wren dostal v januári v jednom ošarpanom karavanseraile nad Tannhäuserovými horami. Písal jej, že sa živý a zdravý vrátil domov a rodina ho privítala s otvorenou náručou sťa „márnotratného syna“ (čo bolo podľa všetkého niečo kresťanské). Wren sa však nikdy nedopracovala k tomu, aby mu odpísala.

„Čert aby to vzal!“ zahrešila a objednala si ďalšiu kávu.

Tom Natsworthy, Wrenin otec, už niekoľkokrát hľadel smrti do očí a zažil veľa situácií, pri ktorých človeku vstávajú chlpy dupkom, ale ešte nikdy sa ho nezemocnil taký strach, ako práve teraz.

Ležal od pása hore nahý na studenom ocelovom stole v ambulancii kardiológa na druhom poschodí Peripatéciapolisu. Nad ním otáčal prístroj s niekoľkými ramedami hlavou na hydraulickom krku zľava-doprava a vyšetroval ho so zamysleným výrazom. Tom si bol celkom istý, že zelené svetielka za šošovkami na pohyblivej hlave pochádzajú z tela Stopára. Domnieval sa, že dnes už nie je ťažké zohnať stopárske súčiastky. V skutočnosti by sa mal tešiť, že celé tie dlhé roky vojny priniesli aj niečo dobré, napríklad nové lekárske postupy či diagnostické prístroje ako tento nad ním. Keď sa však hlava z matnej ocele sklonila k jeho hrudníku a Tom začul, ako za žiariacimi očami cvaká a bzučí zložitý aparát, automaticky si spomenul na starého Stopára Krutohlava, ktorý jeho

i Hester krátko pred skazou Londýna naháňal krížom-krážom po Vonkajšom kraji.

Keď bolo po všetkom a doktor Černovič svoj prístroj vypol a vyšiel spoza olovom pokrytej kabíny, nemohol Tomovi povedať nič, čo by jeho pacient už netušil. Následkom guľky, ktorou ho pred mnohými rokmi zranil Pennyroyal na palube Anchoraga, mu zoslablo srdce. Jeho stav sa bude ustavične zhoršovať a raz ho zabije. Vraj mu zostáva rok-dva, možno päť, ale viac nie.

Lekár zvrátil pery, pokrútil hlavou a poradil Tomovi, aby si dopriaval viac pokoja, ale Tom sa len zasmial. Ako sa vo vzdušnom obchodovaní dá niečo riešiť s väčším pokojom? Možno, keby sa vrátil domov do Anchoraga vo Vinlande, ale po tom, čo sa dozvedel o Hester, sa tam už nikdy nemohol ukázať. Tom bol síce nevinný, lebo on polárne mesto Lovcom z Archangelska nezapredal a ani nevraždil nepriateľov v jeho uliciach hlava-nehlava, ale hanbil sa za svoju ženu a pripadal si ako hlupák, že žil tak dlho po jej boku a nikdy neprekukol jej lži.

Odhliaďnuc od toho všetkého by mu Wren nikdy neodpustila, keby s ňou teraz odletel domov. Túžila po dobrodružstve presne ako on v jej veku. Vychutnávala si život na Vtáčích cestách plnými dúškami a prejavovala letecké nadanie. Raz sa z nej určite stane skvelá letkyňa. Rozhodol sa, že zostane po jej boku a bude sa ďalej venovať obchodovaniu, aby ju oboznámil so všetkými radosťami i strasťami vzduchoplaveckého života a aby urobil všetko, čo mohol, aby ju uchránil pred ťažkosťami. A keď si poňho nakoniec príde Bohyňa smrti, aby ho odvieďla do Ríše tieňov, odkáže svojej dcére *Jenny Haniverovú* a Wren sa bude sama môcť rozhodnúť, či chce žiť v pokoji Vinlandu alebo poletovať slobodne ako vták

nad oblakmi. Najnovšie správy z východu zneli sľubne. Keď prímerie vydrží, budú mať už čoskoro príležitostí na nové obchody neúrekom.

Ešte za sebou ani nezatvoril dvere čakárne v ambulancii doktora Černoviča a Tom sa už cítil výrazne lepšie. Tu vonku, pod podvečerným nebom, sa mu zdalo nemysliteľné, že by mal zomrieť. Mesto sa jemne hojдалo, keď sa valilo pozdĺž skalnatého západného pobrežia Veľkého loviska a cestovalo na sever. Vonku na morských vlnách, ktoré sa ligotali vo svetle zapadajúceho slnka, rachotila v rovnakej výške mobilná rybárska osada pod mračnom čajok. Tom sa chvíľu opieral o zábradlie a kochal sa výhľadom. Potom sa zviezol výtahom na dolné poschodie, kráčal tržnicou za leteckým prístavom a spomínal na svoju prvú návštevu Peripatéciapolisu pred dvadsiatich rokov v spoločnosti Hester a Anny Fangovej. V jednom z týchto stánkov kúpil Hester červenú šatku, aby si zjazvenú tvár nemusela ustavične zakrývať zdvihnutou rukou...

Nechcel však myslieť na Hester. Vždy, keď sa mu k nej zatúlali myšlienky, spomenul si mimovoľne na to, ako sa ich cesty rozišli. Spomenul si na to, čo urobila, a tak ho to podráždilo, že sa mu rozbúšilo srdce a pichlo ho pri ňom. Už si viac nemohol dovoliť vracieť sa v myšlienkach k Hester.

Zabočil k leteckému prístavu a premýšľal, čo povedať Wren o návšteve lekára. („Nehrozí mi nijaké nebezpečenstvo. Nemusia ma operovať.“) Keď kráčal okolo Pondičeryho aukčného domu, kde dražili Startech, zastal, aby dovolil prejsť niekoľkým obchodníkom, čo sa vyvalili z aukčných siení. Jedna z tvárí sa mu však zdala povedomá – patrila prekrásnej žene zhruba v jeho veku. Očivid-

ne sa jej na dražbe zadarilo, lebo si niesla veľký a ťažký balík. Toma si nevšimla, a keď pokračoval v chôdzi, dumal, ako sa asi volá a kde len ju už videl. Žeby Klaudia? Nie. Aha, Clytia! Bola to ona. Clytia Pottsová.

Prudko zastal, zvrtol sa na päte a neveril vlastným očiam. Vylúčené, aby to bola naozaj Clytia. Chodila predsa o ročník vyššie, keď boli obaja učňami v Cechu historikov pred zánikom Londýna. Ako všetci ostatní na palube veľkomesta, aj ona zomrela počas výbuchu Medúzy. Jednoducho sa nemohla prechádzať ulicami Peripatéciapoli-su. Tom si bol istý, že ho vlastná pamäť ťahá za nos.

Lenže vyzerala, akoby Clytii z oka vypadla!

Vrátil sa o niekoľko krokov. Žena sa náhlila po schodoch na poschodie, kde stáli ukotvené vzducholode. „Clytia!“ zavolal Tom a žena k nemu otočila hlavu. A naozaj, bola to ona, tým si bol hneď istý, a zasmial sa od radosti a prekvapenia. Zavolal na ňu znova: „Clytia! To som ja! Tom Natsworthy!“

Prešla okolo neho skupinka kupcov a zaclonila mu výhľad. Keď sa konečne rozpŕchli, Clytia sa mu stratila z očí. Utekal k schodom a nevšiml si varovné pichanie pri srdci. Horúčkovito rozmýšľal, ako mohla Clytia prežiť výbuch Medúzy. Žeby sa práve vtedy nenachádzala v meste? Už počul o hŕstke Londýnčanov, ktorí pred katastrofou utiekli, ale všetci boli členovia Cechu obchodníkov, ktorí sa v čase výbuchu nachádzali ďaleko na palubách iných miest. V Hrade hrdlorezov zasa Tomovi a Hester skrížil cestu odporný doktor Pobehay z londýnskeho Cechu inžinierov, ale ten zasa pracoval v Bruchu, keď Medúza zničila Tomovo rodné mesto...

Prekliesnil si cestu hustým davom ľudí pred schodmi a hore zbadal Clytiu utekať pomedzi kotviská dlho-